

podání, napadeným rozsudkem opomenutá, že by zřízení, kdyby měli rodiny a museli sobě živobytí jinde vydělávati, poměrům porozuměli a lidštěji sobě počínali (würden si die Lage begreifen und humaner vorgehen), a věta podání, že československé pohraniční orgány nevykonávají řádné kontroly. Rozhodovací důvody napadeného rozsudku dospívají k závěru, že šlo obžalovaným o obvinění způsobem, jaký se jim klade za vinu, že obviňování bylo nepravdivé a dalo se za tím účelem, by byla zjednána náprava, t. j. aby bylo s finančními zřízením zavedeno vyšetřování. Tímto závěrem není však zjištěna známka zločinu Šu 209 tr. zák., že tvrzený zločin musí býti vymyšlen i po stránce subjektivní, t. j. že utrhač na cti musí si býti vědom i toho, že svým projevem udává (obviňuje) nařknutou osobu také z úmyslu (z účelu), vymyšleným zločinem předpokládaného. Vždyť napadený rozsudek neuvažuje ani po stránce objektivní o tom, zda podání stěžovatelů, o které jde, obviňovalo finanční zřízence, že vymáhali peníze za bezprávným účelem vlastního prospěchu či v úmyslu S-a poškoditi. Napadený rozsudek nemohl proto při onom závěru k této okolnosti přihlížeti ani po stránce subjektivní. Vyšetřováním, k jehož zavedení směřoval dle předpokladu nalézacího soudu úmysl stěžovatelů, mohlo býti disciplinární řízení nadřízeného úřadu finančního pro porušení služebních předpisů, nebo soudní řízení pro zločin Šu 98 tr. zák. nebo Šu 101 tr. zák. Tomu, že úmysl stěžovatelů směřoval k řízení, na druhém místě zmíněnému, nasvědčovalo by ovšem zjištění, že stěžovatelé věděli, že postup zřízenců finanční stráže vyhovoval platným předpisům. Než tohoto vědomí nalézací soud nezjišťuje, ponechává naopak úplně stranou i po stránce objektivní otázku, zda odpovídalo »striktním« předpisům, jak si zřízenci finanční stráže počínali při příběhu, o který jde. Rozhodovací důvody neuvažují — ačkoliv obhajoba P-ova poukazovala ku tvrzení, že o těchto okolnostech nevěděl, — ani o tom, zda Hugo P., jenž podání sepsal a podepsal věděl, že peníze měly býti složeny jako jistota a za předpokladu, že S. bude příští den na celním úřadě vyslýchán. Odsuzující výrok prvé stolice není, jak dovozeno, opodstatněn skutečnostmi, v napadeném rozsudku zjištěnými, a spočívá na nesprávném použití zákona v ustanovení Šu 209 tr. zák.

Čís. 1203.

Padělání peněz a cenných papírů (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n.).

Opatření si razítka ku poznačení, že cenné papíry byly přihlášeny ku soupisu majetku, spadá pod ustanovení Šu 5 zák.

K pojmu nedokonaného svádění (§ 9 tr. zák.) se nevyhledává, by se svádění dal přemluvíti, natož pak, by přistoupil k trestnému činu.

(Rozh. ze dne 3. května 1923, Kr I 146/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. listopadu 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vin-

nýni zločinem dle Šu 9 tr. zák. a Šu 5, odstavec první a Šu 12 zákona ze dne 22. května 1919 čís. 269 sb. z. a n.

D ů v o d y:

Po věcné stránce (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.) namítá stížnost, že zjištěná činnost obžalovaného — že získal P-a k tomu, by dopsal Sch-ovi, zda by zhotovil stěžovateli žádané razítko — nelze pokládati za svádění ke zločinu dle Šu 5 zákona ze dne 22. května 1919 čís. 269 sb. z. a n., nýbrž za pouhé beztrestné jednání přípravné, poněvadž stěžovatel P-ovi nesdělil ani bližšího označení nebo vyobrazení razítka, ani nepřiložil k dopisu P-ovu nějakého nákresu nebo vzoru, nýbrž naopak řekl P-ovi, že se jedná o razítko říšsko německé banky. Dále prý nelze zde použití trestního ustanovení Šu 5 cit. zákona také z toho důvodu, že předpisy tohoto zákona se nevztahují dle Šu 12 na losy jakéhokoli druhu. Stížnost není odůvodněna. Dle Šu 5 zákona z 22. května 1919 čís. 269 sb. z. a n. se dopouští zločinu každý, kdo zhotoví nebo si opatří nebo jinému přenechá nástroje nebo prostředky, které jsou nepochybně určeny k padělání, porušení nebo zlehčení peněz. Dle Šu 12 téhož zákona dlužno použití citovaného předpisu nejen o penězích, nýbrž i o bankovkách a kolcích, o dlužních úpisech vydaných podle zákonného zmocnění, pokud zní na majitele nebo jsou rubopisem převoditelné, o takových akcích, jakož i o kuponech a talonech takových papírů bez rozdílu, zda jde o papíry tuzemské či cizozemské. § 6 zákona z 25. února 1919 čís. 84 sb. z. a n. zmocnil ministra financí, by zakázal převod a zástavu cenných papírů neoznačených, po případě dočasně zakázal výplatu jejich kuponů, §§ 15—17 nařízení ze dne 12. března 1919 čís. 126 sb. z. a n. zakazují jakýkoliv obchod neoznačenými cennými papíry pod těžkými tresty důchodkovými a pod sankcí, že jednání, zákazu odporující, jsou neplatná. Z těchto všech ustanovení plyne, že opatření razítka s předtiskem »česko-slovenská republika«, které mělo sloužiti k označení neokolkovaných cenných papírů všeho druhu a jejich kuponů (nikoli jen losů), mělo býti prostředkem k padělání těchto cenných papírů a jejich kuponů, ježto se papíry ty svémocným okolkováním měly státi hodnotnějšími a účastnými výhod, propůjčených toliko papírům řádně a včas k soupisu přihlášeným a úředně označeným. Zhotovení nebo opatření razítka k tomuto účelu spadá tedy nepochybně pod trestní sankci Šu 5 shora citovaného zákona. Nedokonané svádění k tomuto zločinu pak předpokládá působení na vůli osoby třetí (zde P-a), by opatřila prostředek k nedovolenému okolkování (padělání) cenných papírů, vědouce k jakému účelu je určen. Nežádá se však, aby se svádějícímu podařilo vzbuditi ve sváděném rozhodnutí k trestnému činu, a dokonce ne, by čin byl proveden nebo k jeho provedení přistoupeno (v případě, že se svádějícímu podařilo ve svedeném vzbuditi rozhodnutí k trestnému činu). To vyplývá z pojmu nedokonaného svádění, které je v podstatě pokusem svádění. V tomto případě je zjištěno, že obžalovaný se pokusil svésti P-a, aby získal (tedy svedl) Sch-a ku zhotovení razítka, určeného k padělání cenných papírů (lhostejno zda tuzemských či cizozemských). Jest zjištěno, že svádění mělo úspěch potud, že P. vyzval Sch-a dopi-

sem, aby za účelem provedení věci se obrátil na obžalovaného. Že také P-ovi bylo známo, že jde o věc trestnou, zjistil soud jednak z obsahu jeho dopisu, poslaného Sch-ovi, jednak z okolnosti, že obžalovaný zavázal P-a čestným slovem, že se o věci nikomu nezmíní, čehož by zajiště nebylo třeba, kdyby šlo o věc dovolenou. Tím jest zjištěno po objektivní i subjektivní stránce vše, čeho se dle Šu 9 tr. zák. vyhledává k pojmu nedokonaného svádění ke zločinu. Poněvadž se k němu — jak již bylo řečeno — ani nežadá, by se sváděný dal přemluvit, a dokonce ne, by přistoupil k trestnému činu, jest úplně lhostejno, zda připojil P. ku svému dopisu vzor otisku razítka nebo jeho nákres. Druhá námitka zmateční stížnosti přehlíží, že rozsudek zjišťuje výslovně, že objednané razítko bylo určeno k falšování cenných papírů všeho druhu, nikoliv jen losů, takže jest zde způsobilý předmět ochrany v Šu 12 zákona z 12. května 1919 čís. 269 sb. z. a n. zmíněný.

Čís. 1204.

Věc prodaná s výhradou práva vlastnického až do úplného zaplacení kupní ceny jest kupiteli svěřena (§ 183 tr. zák.), dokud zcela nezaplatil kupní ceny.

(Rozh. ze dne 4. května 1923, Kr I 128/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 18. prosince 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry dle Šu 183 tr. zák.

Důvody:

Stížnost uvádí především s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., že se obžalovaný vzhledem na to, že kolo koupil pevně za určitý peníz, mohl považovati za vlastníka kola, to prý tím spíše, že pro případ dodržení ujednaných splátek, by byl nabyt také dle práva vlastnictví. Leč pro tento předpoklad neskytají jedině směrodatná zjištění rozsudku opory, neboť dle zjištění těch obžalovaný výhradu vlastnictví znal a o ní věděl, s kterýmžto zjištěním nelze přesvědčení, jež stížnost obžalovanému podkládá, považovati za slučitelnou. Dále přehlíží stížnost, že obžalovaný kolo ihned zastavil v zastavárně za 200 Kč a hned na to Anně Č-ové, která si ho vyplatila, za dalších 370 Kč a že žádných splátek nedodržel, takže pro nabytí vlastnictví za těchto okolností není tu věcného podkladu. V hmotném ohledu snaží se stížnost převést věc na pole civilněprávní uvádějíc, že při prodeji s výhradou vlastnictví má prodávající možnost vymáhati prodanou věc vlastnickou žalobou od osoby třetí a že jest tudíž věcí poškozeného, by civilní cestou tímto způsobem ujednání s obžalovaným uplatnil a hrozící škodu odvrátil. Než v tomto případě nejde o to, zda a jakým způsobem může se prodávající pořadem práva hájiti a zejména proti třetímu nabyvateli věci s civilní žalobou vystoupiti, nýbrž otázkou je toliko, zda se obžalovaný zjiště-